

Arrest

nr. 237 243 van 19 juni 2020
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X
handelend in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigster van X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M. WARLOP
J. Swartenbroucklaan 14
1090 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn en die handelt in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigster van X, op 30 oktober 2019 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 september 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 mei 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 juni 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat M. WARLOP verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster dient op 11 december 2018, vergezeld van haar minderjarige dochter, een verzoek om internationale bescherming in. Zij wordt gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: CGVS) op 19 juni 2019 en op 1 augustus 2019.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) neemt op 27 september 2019 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U bent een Irakees staatsburger van Arabische origine, geboren op 20 augustus 2000 in Bagdad. U bent een sjiiitische moslima. U groeide op bij uw familie in de Al Mutanabi wijk van Mansour, Bagdad. Uw twee oudere zussen werden uitgehuwelijkt toen zij 14 jaar oud waren. Nadat u het derde jaar middelbaar onderwijs had afgemaakt moest u van uw vader thuisblijven van school. Hierna hielp u uw moeder in het huishouden.

Begin 2017 leerde u via Facebook uw huidige man [S.K.J.K.] (°[...], Bagdad) kennen. [S.] reisde op zijn 16 jaar naar Europa en heeft de Zweedse nationaliteit. Op het moment dat u met hem kennismaatte woonde hij in België omwille van zijn werk. Jullie stuurden elkaar berichten en hadden regelmatig telefonisch contact met elkaar. Een maand na deze kennismaking begon jullie relatie.

Na ongeveer drie maanden sprak [S.] met u voor de eerste keer over trouwen. Hij vroeg u of uw familie ermee akkoord zou gaan indien iemand uit Europa om uw hand zou komen vragen. U vertelde hem dat u het niet wist.

Niet lang hierna, ongeveer vier of vijf maand nadat u [S.] had leren kennen, zei uw moeder u dat uw tante langs vaderskant een huwelijksaanzoek had gedaan voor haar zoon [A.] en dat uw vader dit aanvaard had. U vertelde uw moeder dit niet te willen, uw moeder ging hier echter niet op in. Toen u een paar dagen later opnieuw met uw moeder over dit onderwerp begon, vertelde uw moeder dat zij u niet kon helpen en dat u het gewoon moest aanvaarden. Ongeveer een week later kwam de familie van uw neef [A.] langs om de praktische zaken met betrekking tot het huwelijk te bespreken. Er werd afgesproken dat in augustus een religieuze man zou langskomen om de bruidsschat te bepalen. Uw tante en haar man moesten eerst nog naar Libanon voor een medische behandeling. U beseftte dat u niet aan de trouw zou kunnen ontkomen en bracht dezelfde nacht [S.] op de hoogte. [S.] probeerde mee oplossingen te zoeken en stelde u voor om naar uw zussen te vluchten. Hij zou uw hand komen vragen. U wilde dit echter niet uit schrik dat uw familie hem zou vragen hoe hij u kende. Midden april 2017 besliste u dat het het beste was om Irak te ontvluchten. [S.] contacteerde een smokkelaar en regelde uw reis.

Op 5 of 6 juni 2017 verliet u om 22.00 uur 's avonds uw ouderlijke huis. Uw familie sliep op dat moment. Een vriend van [S.] wachtte u buiten op met een taxi. Hij bracht u naar de luchthaven waar u een vlucht naar Turkije nam. In Turkije stond de smokkelaar op u te wachten, die uw overnachtingen regelde en ervoor zorgde dat u in een boot naar Griekenland terecht kwam. In Griekenland werden uw vingerafdrukken genomen op 13 juni 2017 en op 25 juli 2017. Een smokkelaar regelde uw reis van Griekenland naar België. Met een valse Franse identiteitskaart reisde u naar Italië en van Italië naar Frankrijk, waar u werd opgewacht door [S.].

U kwam in België aan op 8 augustus 2017. Sindsdien verblijft u bij [S.] huis. Op 17 september 2017 trouwde u op religieuze wijze met [S.]. Jullie wilden ook op legale wijze trouwen en kregen een afspraak bij de gemeente op 21 september 2018. Op 16 september 2018 vroeg de baas van [S.] aan [S.] om geld van klanten op te halen in Londen met de wagen. Toen de bedrijfswagen waarmee [S.] reed in Londen werd gecontroleerd werd daar drugs in aangetroffen en werd [S.] aangehouden. U verklaarde dat hij werd vrijgesproken door de rechter, 11 dagen terug naar België keerde en daarna opnieuw naar Londen ging. In september zou beslist worden voor het publieke recht of [S.] volledig wordt vrijgesproken.

Op 11 december 2018 diende u een verzoek tot internationale bescherming in.

Ter staving van uw verzoek tot internationale bescherming legde u volgende documenten neer: de geboorteakte van uw dochter [S.], een bewijs dat uw dochter werd ingeënt en uw identiteitskaart en nationaliteitsbewijs.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

U vreest bij terugkeer naar Irak gedood te worden door uw familie omdat u ongehoorzaam bent geweest en van huis bent weg gelopen, en omdat u moeder werd van uw dochter [S.], uit een relatie waarvan uw familie niet op de hoogte was (CGVS I p. 9).

U kan echter niet aantonen dat u bij terugkeer naar Irak een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de zin van de Conventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4 paragraaf 2 a) of b) van de Vreemdelingenwet.

De door u geschetste gang van zaken en aangehaalde incidenten zijn niet geloofwaardig.

Ten eerste moet de laattijdigheid voor het indienen van uw verzoek tot internationale bescherming benadrukt worden. Zo bleek uit de verklaringen die u aflegde op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) dat u in België aankwam op 9 augustus 2017 (DVZ vragenlijst nr. 37, p. 14). U diende echter pas een verzoek tot internationale bescherming in op 11 december 2018, bijna anderhalf jaar nadat u in België aankwam. Gevraagd waarom u zo lang gewacht had met het indienen van een verzoek tot internationale bescherming verklaarde u dat [S.] het niet nodig vond, dat u sowieso een verblijfsvergunning zou krijgen indien u met [S.] trouwde en dat u veilig was voor uw familie in België. Uit uw verklaringen bleek echter dat u enkel religieus met [S.] getrouwd was en dat uw wettelijk huwelijk tot op de dag van uw tweede gehoor op het CGVS nog steeds niet in orde was. In het verleden had u geen ander soort van verblijfsvergunning in België. U diende pas een verzoek tot internationale bescherming in toen bleek dat uw huwelijk met [S.] gecompliceerder was dan aanvankelijk gedacht omwille van diens aanhouding in Londen. (CGVS I p. 5-6, 16-17). Van iemand die zijn land ontvlucht omwille van een gegronde vrees voor vervolging kan echter redelijkerwijs verwacht worden dat deze al het mogelijke zou doen om bescherming in te roepen en te verkrijgen in het land waar hij aankomt en zich wenst te vestigen, wat u echter heeft nagelaten te doen. Bovendien bleek uit uw verklaringen dat u omtrent uw huwelijk met [S.] een advocaat contacteerde (deze zou u immers hebben verteld dat u pas wettelijk kon trouwen indien u 18 jaar oud was, CGVS I p. 16-17). In dit opzicht lijkt het weinig waarschijnlijk dat jullie niet geïnformeerd zouden zijn geweest over het bestaan van de asielprocedures, wat dan ook geen verschoning kan vormen voor uw laattijdige aanvraag. Het feit dat u zolang heeft gewacht om u op internationale bescherming te beroepen, vormt een belangrijke aanwijzing die de ernst van de door u ingeroepen vrees voor vervolging – u beweert dat u door uw familie vermoord kan worden bij terugkeer naar Irak – in bijzonder ernstige mate relateert.

Ook dient opgemerkt te worden dat u niet aannemelijk kunt maken dat u Irak heeft verlaten zonder medeweten of toestemming van uw familie. Op het moment van uw vertrek uit Irak was u slechts 16 jaar oud (immers, u werd geboren op 20 augustus 2000 en verklaarde uit Irak te zijn vertrokken in juni 2017, CGVS I p. 7). Uit informatie die beschikbaar is en die werd toegevoegd aan uw administratief dossier blijkt dat in Irak de geschreven toestemming van de vader nodig is vooraleer een kind het land kan verlaten, onder andere om zo te voorkomen dat één van de ouders met het kind het land ontvlucht. Bijkomend werd een medewerker van de Organisation of Women's Freedom in Iraq (OWFI) gecontacteerd. Deze medewerker verklaarde dat het voor een minderjarige vaak heel moeilijk is om een vlucht tussen Bagdad en Istanboel te nemen, alleen en zonder toestemming van de ouders. Deze organisatie zou zulke vluchten reeds geprobeerd hebben te regelen voor enkele minderjarigen, maar zou hier niet in zijn geslaagd. Met de steun van een verwant of een kennis zou het makkelijker gaan. Uit deze informatie blijkt dan ook dat het voor een minderjarig meisje heel moeilijk is om Irak alleen en zonder toestemming te verlaten. Uw verklaringen kunnen in dit opzicht niet overtuigen.

Zo bleek u totaal niet te weten of het voor een 16-jarig meisje mogelijk was Irak op haar eentje te verlaten. U wist niet of er speciale procedures bestonden in het geval een minderjarige alleen Irak wou verlaten. U wist evenmin of minderjarigen die uit Irak willen vertrekken de toestemming nodig hebben van ouders of andere familieleden. U zou hierover nooit met uw vriend hebben gesproken. Gevraagd hoe het kwam dat u hier niets over wist, terwijl u zelf in die positie verkeerde, verklaarde u slechts dat u uit Irak vertrokken was en dat niemand, noch de politie noch de mensen die uw paspoort en ticket controleerden iets tegen u gezegd hadden (CGVS II p. 7). Los van het feit of er nu speciale procedures gelden voor alleenreizende minderjarigen en welke deze dan zouden zijn, is het hoogst opmerkelijk dat u zich dergelijke vragen over uw vertrek nooit heeft gesteld.

Verder lijken uw verklaringen over uw reisroute weinig aannemelijk. Zo verklaarde u dat u reisde met een paspoort waarvan u vermoedde dat het uitgegeven was in 2011. U verklaarde dat u heel jong was op de foto die in uw paspoort werd gebruikt, u dacht op dat moment elf jaar oud te zijn (CGVS II p. 4). U

werd bij de luchthaven afgezet door [W.], een vriend van [S.]. Hij zette u af, maar mocht niet meegaan in de luchthaven. U kreeg op de luchthaven twee keer controle en was toen alleen (CGVS II p. 6). Tijdens deze controle werd uw vliegtuigticket gecontroleerd. U had geen andere documenten bij. Er werden u tijdens deze controle geen vragen gesteld. Noch politie, noch de mensen die uw documenten en ticket controleerden vroegen u waarom u zou vertrekken (CGVS II p. 6-7). In het licht van beschikbare informatie en de algemene context in Irak, waarbij families hun dochters beschermd proberen te houden en de eer van de stam hoog wordt aanschreven, lijkt het echter zeer onwaarschijnlijk dat de Irakese agenten en het luchthavenpersoneel, een minderjarig meisje dat in het holst van de nacht alleen het land verlaat met een verouderd paspoort – wat immers verschillende vragen kan doen oproepen (van prostitutie tot mensenhandel) - zomaar zonder enig probleem of zonder enige vragen te stellen zouden laten vertrekken. Wanneer u geconfronteerd werd met de informatie waarover het CGVS beschikte (cfr. infra) en te vragen uit te leggen hoe u dan uw reis had geregeld, herhaalde u hier niets over te weten. U verklaarde dat enkel uw paspoort werd afgestempeld en dat u vertrok (CGVS II p. 7). Toen u op het hart gedrukt werd dat het belangrijk was de waarheid te spreken over uw vertrek uit Irak en u duidelijk werd gemaakt dat het CGVS twijfels had over de manier waarop u Irak had verlaten, bleef u bij de verklaringen die u eerder had afgelegd (CGVS II p. 7). Uw gebrekkige verklaringen over uw vertrek overtuigen dan ook niet.

Opvallend is ook dat u maar weinig blijkt te weten over uw reis van Bagdad naar Turkije. Zo verklaarde u niet te weten of u een visum nodig had om te kunnen reizen. U dacht dat er geen visum nodig was om naar Turkije te gaan (CGVS I p. 8, CGVS II p. 5). Uit informatie die beschikbaar is en die werd toegevoegd aan uw administratief dossier blijkt echter dat op het moment van uw reis naar Turkije houders van een gewoon paspoort een visum nodig hadden om Turkije binnen te gaan. Indien u daadwerkelijk alleen van Bagdad naar Turkije en van daaruit naar Europa bent gereisd, kan echter wel van u verwacht worden dat u op de hoogte zou zijn van dergelijke regels, procedures, formaliteiten. Het feit dat u hierover zo weinig kunt vertellen doet dan ook vermoeden dat u Irak niet heeft verlaten op de manier die u probeert voor te houden en/of dat u Irak niet alleen heeft verlaten.

Bovendien dient opgemerkt te worden dat u er niet in slaagt uw reis met enig document te staven. Zo blijkt uit uw verklaringen dat u nog een kopie van uw reispaspoort thuis heeft, waarvan u belooft dit aan het CGVS te bezorgen. Er werd u eveneens gevraagd om bij uw vriend na te vragen of u nog enige documenten had die uw reis zouden kunnen aantonen (CGVS II p. 5). U liet echter na deze documenten over te maken aan het CGVS, wat doet vermoeden dat u geen licht op uw reisroute wilt laten schijnen.

Geheel aan bovenstaande vaststellingen doen dan ook besluiten dat u niet de waarheid vertelt over de manier waarop u uit Irak bent vertrokken. U kan dan ook niet aannemelijk maken dat u Irak hebt verlaten zonder het medeweten, de hulp en steun van uw ouders of andere familieleden. Deze vaststelling zet de geloofwaardigheid van heel uw relaas – nl. dat u voor uw leven zou vrezen omdat u Irak bent ontvlucht zonder medeweten van uw familie om aan een gedwongen huwelijk te ontkomen en met de man van uw dromen te trouwen – dan ook op losse schroeven.

Het is eveneens opvallend dat u niet zou weten hoe de familie van [S.] tegenover jullie huwelijk staat. U verklaarde dat [S.] nog een moeder en een zus heeft die in Zweden wonen. U zou hen hebben ontmoet. Zij zouden in België op bezoek zijn gekomen en u hier in België hebben bijgestaan bij de bevalling van Sarah. De familie van [S.] weet dat u religieus getrouwd bent met [S.]. U weet echter niet of de familie van [S.] al dan niet op de hoogte is van het feit dat u van uw familie bent weg gelopen en wat zij hierover denken (CGVS I p. 10 - 11). Dergelijke vaststelling doet dan ook vermoeden dat het hier niet om een geheim huwelijk gaat, maar om een huwelijk waarbij het akkoord van beide families werd gegeven.

Ten slotte is het zeer opmerkelijk dat het voorstel om Irak te ontvluchte van u zou komen. U verklaarde immers dat u uit een zeer conservatieve familie kwam, dat u en uw zussen maar tot het 2de-3de jaar middelbaar naar school mochten, dat u en uw zussen van uw vader een 'abaya' (lang zwart kledingstuk dat de drager bedekt) moesten dragen, dat u nadat u met school gestopt was thuis bleef, niet buiten mocht komen en dat u van uw broer zelfs geen kleren mocht gaan kopen met uw getrouwde zussen (CGVS I p. 3-4). Hieruit kan dan ook afgeleid worden dat u de laatste jaren voor uw vertrek uit Irak niet vaak buiten kwam in uw stad, laat staan Bagdad had verlaten. In dat opzicht is het zeer opvallend dat uzelf zou hebben geopperd om Irak te verlaten, alles wat u kende achter u te laten en om alleen dergelijke grote en gevaarlijke reis naar Europa te ondernemen. U verklaarde immers zelf dat uw vriend [S.] aanvankelijk voorstelde om naar uw zus of tante in Irak te gaan, maar dat u hier tegenin ging en erop stond uit Irak weg te gaan (CGVS I p. 14).

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Country of Origin Report Iraq: Security situation van maart 2019, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/easo_coi_report_iraq_security_situation_20190312.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het geweld in Irak regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren de veiligheidssituatie in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad

te worden beoordeeld. Dit gebied omvat de hoofdstad Bagdad en het omliggende gebied, inclusief Tarmia, Taji, Abu Ghraib, Sabaa al-Bour, Mahmudiya, Yusufiya en Latifiya.

Op 9 december 2017 verkondigde de toenmalige eerste minister al-Abadi dat het laatste stukje ISIL-territorium op Iraaks grondgebied was veroverd, en dat hiermee een einde was gekomen aan de grondoorlog tegen de terreurorganisatie. De herovering van gebieden bezet door ISIL had een duidelijk voelbare impact op de veiligheidssituatie in Irak in het algemeen en de provincie Bagdad in het bijzonder. Het aantal dodelijke burgerslachtoffers is vanaf 2017 sterk beginnen dalen. In november 2018 rapporteerde UNAMI dat het aantal slachtoffers in 2018 het laagste was in zes jaar tijd. Ook het aantal geweldincidenten is sinds de overwinning op ISIL over de hele lijn teruggelopen. Deze trend hield heel 2018 aan. Verschillende bronnen bevestigen een algemene daling van het aantal veiligheidsincidenten in 2018 in vergelijking met 2017.

Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat ISIL zijn activiteiten in Bagdad in 2018 teruggeschroefd heeft. ISIL bedient zich nog nauwelijks van gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen door guerrillastrijders met infanteriewapens, maar kiest momenteel bijna uitsluitend voor een strategie van terreur door bomaanslagen. Aanvallen waarbij militaire tactieken worden gehanteerd zijn uitzonderlijk. Er vinden nog nauwelijks door ISIL gepleegde zware aanslagen plaats. ISIL is echter nog steeds in staat om kleinschalige aanvallen uit te voeren. Naast aanvallen gericht op specifieke doelwitten, waaronder de Iraqi Security Forces (ISF), het leger, de politie, en Popular Mobilization Units (PMU), vinden ook kleinschaligere aanslagen plaats. Ondanks de omvangrijke veiligheidsmaatregelen van politie, leger en milities maken deze aanslagen nog altijd slachtoffers onder de burgerbevolking.

Het gros van het geweld dat er in Bagdad plaatsvindt is echter niet langer toe te schrijven aan ISIL. Anno 2018 is de belangrijkste trend in het geweld in Bagdad dat het bijna allemaal persoonlijk, doelgericht politiek of crimineel geweld betreft. Geweld tegen burgers wordt gebruikt om geld te verdienen, om personen die men als een buitenstaander, politieke tegenstander of behorend tot een andere etnie beschouwt weg te jagen. Dit geweld neemt de vorm aan van (politieke) intimidatie, afpersing, schietpartijen, berovingen, gewapende schermutselingen en doelgerichte moorden.

De hoofdstad en de hele provincie Bagdad bevinden zich onder controle van de Iraakse regering. De beveiliging van Bagdad geniet nog altijd een hoge prioriteit en een substantieel deel van het leger en de Federale Politie staat in voor de veiligheid van de hoofdstad. Het offensief dat ISIS sinds juni 2014 in Irak voert, heeft in Bagdad wel tot de mobilisatie van sjiiitische milities geleid. Deze prominent aanwezige sjiiitische milities - die officieel deel uitmaken van de Iraq Security Forces en onder de paraplu van de Popular Mobilization Units (PMU) werken - staan mee in voor de veiligheidscontroles en de ordehandhaving in Bagdad. Deze sjiiitische milities blijken op hun beurt evenwel, samen met criminele bendes en militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk te zijn voor de meer individuele en doelgerichte vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Soennieten in Bagdad lopen een groter risico om slachtoffer te worden van sjiiitische milities dan sjiieten. Deze milities hebben door de militaire overwinning tegen ISIS verder aan invloed gewonnen, en wensen nu ook politiek kapitaal te slaan uit hun machtspositie. Zij zijn eveneens betrokken bij gewapende confrontaties tussen henzelf en de ISF. Dergelijke clashes vonden meerdere malen plaats in het centraal en oostelijk deel van Bagdad en wijzen op een mogelijke machtsstrijd tussen de Iraakse federale strijdkrachten (leger, federale politie, lokale politie) en PMU-

troepen. De verschillende milities in Bagdad zijn ook verwickeld in een gewelddadige concurrentiestrijd waarbij ze elkaar bekampen.

Uit de beschikbare informatie blijkt derhalve dat een groot deel van het geweld dat er in de provincie Bagdad plaatsvindt, doelgericht van aard is.

Volledigheidshalve wijst het CGVS er op dat het EHRM in het arrest *J.K. and Others v. Sweden* van 23 augustus 2016 zijn standpunt omtrent de mogelijke schending van artikel 3 EVRM omwille van de veiligheidssituatie in Irak nogmaals heeft bevestigd. Het EHRM stelde dat, niettegenstaande de veiligheidssituatie in Irak verslechterd is sinds juni 2014, er geen internationale rapporten zijn die het Hof doen concluderen dat de veiligheidssituatie in Irak zo ernstig is dat de terugkeer van een persoon een schending van artikel 3 EVRM inhoudt. (EHRM, *J.K. and Others v. Sweden*, Application no. 59166/12, van 23 augustus 2016, §110-111). Daar de veiligheidssituatie sindsdien opmerkelijk verbeterd is, is deze beoordeling van het EHRM anno 2019 nog steeds geldig.

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad nog steeds complex, problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Als een uit Bagdad afkomstig Irakese verzoeker omwille van zijn of haar specifieke profiel bescherming nodig heeft, wordt die dan ook verleend. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het blind geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan invoeren die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in Bagdad in uw hoofd dermate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar Bagdad een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon.

Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Bagdad. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofd omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

De door u voorgelegde documenten wijzigen niets aan voorgaande appreciatie. Uw identiteitskaart en nationaliteitsbewijs, de geboorteakte van uw dochter Sarah en het bewijs dat uw dochter werd ingeënt, bevatten louter persoonsgegevens die in deze beslissing niet worden betwist.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

Verzoekster voert in haar middelen een schending aan van artikel 48/3, §§ 2-4-5, van artikel 48/4, van artikel 48/5, §§2-3, van artikel 48/6, van artikel 48/7 en van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van

vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van artikel 26 van het Koninklijk Besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: het KB PR CGVS), van artikel 1A, §2 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951 (hierna: het Vluchtelingenverdrag), van het “algemeen beginsel van voorzichtigheid”, van het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, van het redelijkheidsbeginsel en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Zij verstrekt volgende toelichting, voor wat betreft de vluchtelingenstatus:

“- Mevrouw bevestigt haar verklaringen en herhaalt dat ze vreest vermoord te worden omdat ze ongehoorzaam is geweest en van huis is weg gelopen, en omdat ze moeder werd van haar dochter Sarah uit een relatie waarvan haar familie niet op de hoogte was.

Ze is beschouwd als een risicoprofiel:

In het geval van terugkeer naar Irak zou Mevrouw [A.I.] alleen zijn. Het gaat om een zeer kwetsbare persoon zonder bescherming (zonder bescherming van haar familie, van haar stam, van de autoriteiten) Ze is dus lid van een specifieke sociale groep zoals artikel 48/3§4d “ een groep moet worden geacht een specifieke sociale groep te vormen als onder meer : leden van de groep een aangeboren kenmerk vertonen of een gemeenschappelijke achtergrond hebben die niet gewijzigd kan worden, of een kenmerk of geloof delen dat voor de identiteit of de morele integriteit van de betrokkenen dermate fundamenteel is, dat van de betrokkenen niet mag worden geëist dat zij dit opgeven, en de groep in het betrokken land een eigen identiteit heeft omdat zij in haar directe omgeving als afwijkend wordt beschouwd”;

Mevrouw is in dit geval.

Verzoekster heeft een bijzonder profiel als vrouw : de positie van alleenstaande vrouwen in geheel Irak kwetsbaar.”

Vervolgens citeert verzoekster uittreksels uit :

- UNHCR, UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Iraq, 31 May 2012, pp. 34-35, <http://www.refworld.org/docid/4fc77d522.html>;
- UN Assistance Mission for Iraq (UNAMI), Report on the Protection of Civilians in the Armed Conflict in Iraq: 1 May – 31 October 2015, 11 January 2016, p.28, <http://www.refworld.org/docid/56a09a304.html>;
- Buitenlandse Zaken Nederland, Ambtsbericht Veiligheidssituatie in Irak, april 2015, p. 55-57, <https://www.rijksoverheid.nl/documenten/ambtsberichten/2015/04/16/ambtsbericht-veiligheidssituatie-in-irak>;
- Buitenlandse Zaken Nederland, Algemeen Ambtsbericht Irak, december 2013, p. 50, <https://www.rijksoverheid.nl/documenten/ambtsberichten/2013/12/20/algemeen-ambtsbericht-irak>;
- Minority Rights Group International, 14,000 Women Killed So Far In Iraq Conflict, Thousands More Abducted: New Research, February 2015, <http://www.refworld.org/docid/556eaa1f4.html>.

Zij betoogt dat zij dus binnen het toepassingsgebied van artikel 1 van de Conventie van Genève valt en een reële en actuele vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie heeft.

Zij vervolgt:

“Ze loopt dus een risico en ook voor haar dochter.

Het CGVS beweert dat haar relaas is niet geloofwaardig omdat Verzoekster was slechts 16 jaar oud op het moment van haar vertrek uit Irak. Voor het CGVS is niet mogelijk dat Verzoekster heeft Irak verlaten zonder medeweten of toestemming van haar familie.

Het CGVS baseert zich op een contact met een medewerker van de Organisation of Women's Freedom in Iraq.

Deze medewerker verklaarde “dat het voor een minderjarige vaak heel moeilijk is om een vlucht tussen Bagdad en Istanboel te nemen alleen en zonder toestemming van de ouders.”

Men kan preciseren dat deze medewerker preekt over moeilijkheid en niet over onmogelijkheid.

Verzoekster heeft gepreciseerd gedurende het persoonlijk onderhoud bij het CGVS dat een vriend van [S.], [W.], heeft alles geregeld.”

Wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus, stelt verzoekster dat de situatie nu verslechterd is.

Zij citeert uit een reportage van Virginie Le Borgne, “envoyée spéciale à Bagdad (Irak), La Croix” van 6 oktober 2019.

2.2. Nieuwe stukken

2.2.1. Verzoekster voegt geen stukken toe ter ondersteuning van haar verzoekschrift:

2.2.2. Verweerder maakt op 11 maart 2020 overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota over, waarin een evaluatie van de actuele veiligheidssituatie wordt gemaakt. Hij verwijst hierbij naar:

- het rapport van UNHCR: "International Protection Considerations with Regard to People Fleeing the Republic of Iraq" van mei 2019;
- EASO "Country Guidance note: Iraq" van juni 2019;
- EASO "Country of Origin Report Iraq: Security situation" van maart 2019.

2.3. Juridisch kader voor het onderzoek van de gegrondheid van het beroep

2.3.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om "*een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie*" te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en ex nunc onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. De Raad dient daarbij een gemotiveerd arrest te vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.2. De bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen dienen te worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die is beperkt tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald.

De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming.

Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

2.4. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.4.1. Verzoeksters verklaringen en vluchtrelaas kunnen als volgt worden samengevat: verzoekster verklaart afkomstig te zijn van Bagdad en te behoren tot de sjiiitische gemeenschap. Zij leerde begin 2017 haar huidige echtgenoot S. – die de Zweedse nationaliteit heeft – kennen via Facebook. Verzoekster verliet Irak om zich bij S. te voegen, hoewel zij zou worden uitgehuwelijkt aan de zoon van haar tante aan vaderszijde. Verzoekster diende initieel geen verzoek om internationale bescherming in, omdat zij haar verblijf wenste te regulariseren via een huwelijk met S. Zij sloot op 17 september 2018 een religieus huwelijk af met S. Omwille van strafrechtelijke problemen, zat haar echtgenoot kort nadien evenwel vast in Engeland. Zij zijn nog niet kunnen overgaan tot een wettelijk huwelijk. Verzoekster dient op 11 december 2018 een verzoek om internationale bescherming in. Op 17 januari 2019 is verzoeksters dochter S. geboren. Verzoekster heeft geen contact meer gehad met haar familie sinds zij uit Irak is vertrokken. Zij vreest bij een terugkeer door haar familie te worden gedood, omdat zij ongehoorzaam is geweest omdat zij enerzijds Irak heeft verlaten in plaats van het gearrangeerde huwelijk te ondergaan en anderzijds een kind heeft uit een relatie waarover haar ouders niets weten.

2.4.2. Verzoekster heeft ter staving van haar verzoek om internationale bescherming volgende documenten voorgelegd (AD CGVS, stuk 14, map met “documenten”):

- haar identiteitskaart en nationaliteitsbewijs;
- de originele geboorteakte van haar dochter S, evenals een bewijs van inentingen.

Uit de motieven van de bestreden beslissingen blijkt dat de commissaris-generaal voormelde documenten vormelijk en inhoudelijk heeft beoordeeld.

Wat betreft de verschillende stukken die werden overlegd, treedt de Raad de commissaris-generaal bij in het standpunt dat deze louter identiteitsgegevens bevatten, die in de bestreden beslissing niet worden betwist. De Raad ziet in deze stand van zaken evenmin reden om verzoeksters identiteit te betwisten.

Hoewel verzoekster zich aldus wel enigszins heeft ingespannen om documentaire bewijzen voor te leggen, moet de Raad vaststellen dat deze stukken wegens hun inhoud en relatieve bewijswaarde op zich niet volstaan om de geloofwaardigheid van de voorgehouden vervolgingsfeiten en de gegrondheid van het vluchtrelaas vast te stellen. Bijgevolg moet worden nagegaan of verzoeksters verklaringen voldoende coherent, volledig, doorleefd, specifiek en aannemelijk zijn, opdat de relevante elementen van haar vluchtrelaas, in het licht van de relevante informatie in verband met het land van herkomst en in samenhang met de voorgelegde documenten, geloofwaardig kunnen worden geacht.

2.4.3. Blijkens de bestreden beslissing wordt geen geloof gehecht aan verzoeksters verklaringen omtrent haar vluchtmotieven.

De commissaris-generaal baseert zich op volgende vaststellingen:

(i) Vooreerst wijst de commissaris-generaal op de laattijdigheid van het indienen van het verzoek om internationale bescherming, met name ongeveer anderhalf jaar na aankomst in België, hoewel nochtans van iemand die zijn land ontvlucht wegens een reële vrees, kan worden verwacht dat deze al het mogelijke doet om zo snel mogelijk de bescherming in te roepen van het land waar hij aankomt.

(ii) Verzoeksters verklaringen over haar reisroute zijn niet aannemelijk, met name (a) is het niet aannemelijk dat zij als minderjarig meisje ongesuperviseerd een vlucht naar Turkije kon nemen, aangezien uit de landeninformatie blijkt dat hiervoor de geschreven toestemming van een vader nodig is, (b) heeft verzoekster geen enkele kennis over eventuele procedures voor minderjarigen om alleen het land te verlaten en heeft zij zich hierover ook niet geïnformeerd, (c) heeft verzoekster geen enkele kennis over de vereiste visa om naar Turkije te reizen, (d) is het, in het licht van de beschikbare landeninformatie en de algemene context van Irak, niet aannemelijk dat de politie en/of het luchthavenpersoneel een minderjarig meisje in de holst van de nacht zouden laten reizen, met een verouderd paspoort waarop haar foto als elfjarig meisje prijkt, zonder hieromtrent bij de controles enige vraag te stellen, (e) kan verzoekster geen enkel document neerleggen van haar vlucht en ook een kopie van het reispaspoort, dat zij beloofde neer te leggen, werd uiteindelijk niet neergelegd.

(iii) Het is niet aannemelijk dat verzoekster niet weet hoe de familie van haar echtgenoot tegenover hun huwelijk staat. Verzoekster heeft haar schoonmoeder en –zus reeds ontmoet, doch stelt niet te weten of haar schoonfamilie al dan niet op de hoogte is van de omstandigheden waarin zij Irak heeft verlaten en wat zij hierover denken.

In de bestreden beslissing wordt op omstandige wijze gemotiveerd aangaande bovenvermelde vaststellingen. Na lezing van het administratief dossier, stelt de Raad vast dat de bevindingen van de commissaris-generaal met betrekking tot het vluchtrelaas, zoals uitgebreid weergegeven in de motieven van de bestreden beslissing, steun vinden in het administratief dossier, betrekking hebben op de kern van het vluchtrelaas alsook pertinent en correct zijn.

Het komt aan verzoekster toe om voormelde vaststellingen aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, te verklaren of te weerleggen.

Verzoekster *“bevestigt haar verklaringen en herhaalt dat ze vreest vermoord te worden”*. Het louter volharden in het vluchtrelaas – dat geenszins kan worden beschouwd als een dienstig verweer tegen het gestelde door de commissaris-generaal – kan bezwaarlijk volstaan om de beoordeling van de commissaris-generaal aan het wankelen te brengen. Verzoekster hekelt de beoordeling van de commissaris-generaal omtrent de vereiste schriftelijke toestemming van de vader voor het verlaten van Irak en stelt dat de medewerker van de *“Organisation of Women's Freedom in Iraq”* enkel stelt dat het moeilijk is voor een minderjarige om alleen en zonder toestemming een vlucht te nemen, doch niet onmogelijk. In deze dient de Raad echter op te merken dat zowel de gevoegde landeninformatie als de correspondentie met de medewerker duidelijk maken dat het in regel niet mogelijk is voor een minder-

jarige om zonder toestemming Irak te verlaten. Dat de medewerker niet uitdrukkelijk spreekt van een onmogelijkheid doet hieraan geen afbreuk. Alleszins heeft de commissaris-generaal in casu ook de specificiteit van de situatie benadrukt, met name dat verzoekster in het holst van de nacht het land wilde verlaten en dit met een verouderd paspoort, waarop haar foto als elfjarig meisje prijkt. Er wordt hierbij aangegeven dat dergelijke omstandigheden bij de politie en/of luchthavenpersoneel bijkomende vragen zouden doen rijzen – zoals vrees voor prostitutie of mensenhandel – zodat het niet aannemelijk is dat verzoekster zonder enige vraag of zonder problemen de controles zou kunnen passeren. Deze vaststelling is pertinent en wordt door verzoekster niet in een ander daglicht geplaatst. Het enkele gegeven dat een vriend van haar partner S. alles heeft geregeld, verschoont ook nog niet het gebrek aan enige kennis omtrent de procedures om als minderjarige meisje het land te verlaten. Zoals verzoekster zelf aangaf kon voormelde vriend niet mee in de luchthaven, zodat zij zelfstandig de controles diende te doorlopen. In het licht hiervan, kan de commissaris-generaal terecht verwachten dat verzoekster enige kennis heeft over de procedures om als minderjarig meisje ongesuperviseerd een vlucht te nemen en de noodzaak om al dan niet een visum te hebben.

De overige motieven in de bestreden beslissing worden door verzoekster onbesproken gelaten. Zij werpt hier dan ook geen ander licht op.

Voor het overige beperkt verzoekster zich tot het louter volharden in haar vluchtrelaas, het herhalen van eerder afgelegde en ongeloofwaardig of tegenstrijdig bevonden verklaringen, het uiten van blote beweringen, het poneren van een vrees voor vervolging en het bekritisieren en tegenspreken van de gevolgtrekking door de commissaris-generaal, hetgeen bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht.

De Raad acht voormelde overwegingen voldoende om vast te stellen dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoeksters vluchtrelaas. Er dient derhalve niet verder te worden ingegaan op de passage in de bestreden beslissing, dat het onaannemelijk is dat verzoekster zelf voorstelde Irak te verlaten.

De commissaris-generaal besluit terecht:

“Geheel aan bovenstaande vaststellingen doen dan ook besluiten dat u niet de waarheid vertelt over de manier waarop u uit Irak bent vertrokken. U kan dan ook niet aannemelijk maken dat u Irak hebt verlaten zonder het medeweten, de hulp en steun van uw ouders of andere familieleden. [...] Dergelijke vaststelling doet dan ook vermoeden dat het hier niet om een geheim huwelijk gaat, maar om een huwelijk waarbij het akkoord van beide families werd gegeven”.

Verder wijst de Raad er nog op dat het niet aannemelijk is dat verzoekster, met medeweten van haar ouders, een gsm-toestel met een Facebookprofiel zou mogen houden, gelet op het gegeven dat zij doorheen haar verklaringen een zeer conservatief beeld van haar familie schetst. Zo stelt zij het volgende:

- zij diende een ‘abaya’ te dragen (zwarte zwarte kledij, die haar helemaal bedekt);
- haar oudere zussen werden, op jonge leeftijd uitgehuwelijkt onder dwang;
- verzoekster mocht na het derde jaar niet meer naar school, omdat haar vader van oordeel was dat meisjes moeten thuis zitten zodra ze groter worden en op hun lot (d.i. huwen) moeten wachten;
- verzoekster mocht het huis niet verlaten en zij mocht geen contact hebben met haar vroegere vriendinnen;
- verzoeksters broer sloeg haar regelmatig als ze niet gehoorzaamde, wat haar vader ook toeliet.

(zie AD CGVS, stuk 10, gehoorverslag I, p. 4, 5, 7).

In het licht van dit conservatieve huishouden en de strikte opvoeding – waarbij verzoekster verklaarde haar dagen enkel te vullen met poetsen, het huishouden en haar jongste zus lesgeven, omdat zij *“niet meer [durfde] te doen”* – is het niet aannemelijk dat verzoeksters vader ermee akkoord zou zijn dat verzoekster een openbaar Facebookprofiel zou hebben. Gelet op de controlerende houding van haar vader, is het verder ook niet aannemelijk dat hij – zelfs indien hij zijn akkoord tot het hebben van een Facebookprofiel zou hebben gegeven – slechts *“af en toe”* haar telefoon zou controleren. Evenmin is het aannemelijk dat verzoekster het risico zou nemen om regelmatig met S. te telefoneren terwijl haar moeder in de keuken bezig was. (zie *ibid.*, p. 9-11 en AD CGVS, stuk 5, gehoorverslag II, p. 3-4).

2.4.4. Het geheel aan documenten en verzoeksters verklaringen in acht genomen en gezien in hun onderlinge samenhang, acht de Raad verzoeksters vluchtrelaas en haar vrees voor vervolging niet geloofwaardig. Verzoekster slaagt er niet in de problemen die zij zou hebben met haar familie, door Irak te ontvluchten zonder medeweten van haar familie om een gedwongen huwelijk te ontkomen en alhier te huwen en een kind te verwekken met S., aannemelijk te maken.

Het voorgaande volstaat om te besluiten dat niet is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet. Wanneer zoals in casu geen geloof kan worden gehecht aan het naar voor gebracht vluchtrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

Verzoekster kan haar overtuiging dat haar verklaringen wel degelijk correct zijn ook niet aanwenden om te concluderen dat zij *“beschouwd [is] als een risicoprofiel”*. In casu maakt verzoekster haar vluchtrelaas niet aannemelijk, zodat zij zich hier ook niet op kan beroepen om te stellen dat zij beantwoordt aan het risicoprofiel van een alleenstaande vrouw, zonder bescherming, die vreest voor eremoord door haar familie. Het betoog van verzoekster, waarmee zij onder verwijzing naar (verouderde) landeninformatie de situatie van alleenstaande vrouwen in Irak uiteenzet, is dan ook niet dienstig.

Een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

2.5. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

2.5.1. Gelet op het ongeloofwaardig karakter van haar vluchtmotieven en vluchtrelaas kan verzoekster zich hier niet langer op steunen om aannemelijk te maken dat zij in geval van een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. De Raad herhaalt nogmaals dat verzoeksters betoog – en haar verwijzingen naar verouderde landeninformatie – aangaande de situatie van alleenstaande vrouwen zonder beschermingsnetwerk niet dienstig is.

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoekster geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat zij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing omdat zij specifiek wordt geviséerd. Verzoekster maakt geen gewag van andere persoonlijke problemen die zij de laatste jaren in Irak zouden hebben gekend. Verzoekster citeert nog een reportage van een *“envoyée spéciale à Bagdad”*, waarin melding wordt gemaakt van geweld tegen manifestanten en journalisten. De Raad ziet evenwel niet in hoe deze omstandigheden betrekking zouden hebben op verzoeksters situatie en zij verduidelijkt dit ook niet.

2.5.2. De Raad herinnert er aan dat hij in casu met volheid van rechtsmacht oordeelt, hetgeen een volledig en ex nunc onderzoek omvat, zowel van de juridische als van de feitelijke gronden.

Wat betreft een reëel risico op ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, c) van de Vreemdelingenwet, wijst de Raad erop dat verweerder bij aanvullende nota van 11 maart 2020 de beschikbare landeninformatie heeft aangevuld met volgende stukken:

- het rapport van UNHCR: “International Protection Considerations with Regard to People Fleeing the Republic of Iraq” van mei 2019;
- EASO “Country Guidance note: Iraq” van juni 2019;
- EASO “Country of Origin Report Iraq: Security situation” van maart 2019.

De commissaris-generaal benadrukt terecht dat nergens in de voornoemde UNHCR-richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Iraakees een complementaire vorm van bescherming te bieden. Zowel uit de UNHCR-richtlijnen als uit de EASO Guidance note komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Irak regionaal erg verschillend zijn. Bijgevolg moet, gelet op de verklaringen van verzoekster over haar regio van herkomst in Irak, in casu de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad worden beoordeeld, wat verzoekster niet betwist.

De commissaris-generaal zet in zijn aanvullende nota op basis van de meest recente landeninformatie het volgende uiteen over de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad:

“Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (...) blijkt dat deze grondig is gewijzigd sinds 2017. De toenmalige eerste minister al-Abadi verkondigde op 9 december 2017 dat het laatste stukje ISIL-territorium op Iraaks grondgebied was heroverd, en dat hiermee een einde was gekomen aan de grondoorlog tegen de terreurorganisatie. De herovering van gebieden bezet door ISIL had een duidelijk voelbare impact op de veiligheidssituatie in Irak in het algemeen en de provincie Bagdad in het

bijzonder. Het aantal dodelijke burgerslachtoffers is vanaf 2017 sterk beginnen dalen. In november 2018 rapporteerde UNAMI dat het aantal slachtoffers in 2018 het laagste was in zes jaar tijd. Ook het aantal geweldincidenten is sinds de overwinning op ISIL over de hele lijn teruggelopen. Deze trend hield heel 2018 aan. Verschillende bronnen bevestigen een algemene daling van het aantal veiligheidsincidenten in 2018 in vergelijking met 2017.

Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat de activiteiten van ISIL in Bagdad en de Baghdad Belts in 2018-2019 beperkt waren nadat het aanzienlijke verliezen had geleden in 2017. ISIL heeft wel nog actieve cellen in het noordelijke en westelijke gedeelte van de Baghdad Belts. Vanuit de gebieden waar het traditioneel steun heeft genoten, is ISIL nog steeds in staat om aanvallen uit te voeren in het stedelijk centrum van Bagdad.

ISIL bedient zich nog nauwelijks van gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen door guerrillastrijders met infanteriewapens, maar kiest momenteel bijna uitsluitend voor een strategie van terreur door bomaanslagen. Aanvallen waarbij militaire tactieken worden gehanteerd zijn uitzonderlijk. Er vinden nog nauwelijks door ISIL gepleegde zware aanslagen plaats. ISIL is echter nog steeds in staat om kleinschalige aanvallen uit te voeren. Naast aanvallen gericht op specifieke doelwitten, waaronder de Iraqi Security Forces (ISF), het leger, de politie, en Popular Mobilization Units (PMU), vinden ook kleinschaligere aanslagen plaats. Ondanks de omvangrijke veiligheidsmaatregelen van politie, leger en milities maken deze aanslagen nog altijd slachtoffers onder de burgerbevolking. Het meerendeel van deze aanvallen door ISIL vindt plaats in de Baghdad Belts, met name in de districten Tarmiya, Taji en Latifiya al is het aantal incidenten, en het aantal burgerdoden dat hierbij valt, nog steeds beperkt.

Het gros van het geweld dat in Bagdad plaatsvindt is echter niet langer toe te schrijven aan ISIL. Anno 2018-2019 is de belangrijkste trend in het geweld in Bagdad dat het bijna allemaal persoonlijk, doelgericht politiek of crimineel geweld betreft. Geweld tegen burgers wordt gebruikt om geld te verdienen, om personen die men als een buitenstaander, politieke tegenstander of behorend tot een andere etnie beschouwt weg te jagen. Dit geweld neemt de vorm aan van (politieke) intimidatie, afpersing, schietpartijen, berovingen, gewapende schermutselingen en doelgerichte moorden.

De hoofdstad en de hele provincie Bagdad bevinden zich onder controle van de Iraakse regering. De beveiliging van Bagdad geniet nog altijd een hoge prioriteit en een substantieel deel van het leger en de Federale Politie staat in voor de veiligheid van de hoofdstad. Het offensief dat ISIL vanaf juni 2014 in bepaalde delen van Irak voerde, heeft in Bagdad wel tot de mobilisatie van sjiitische milities geleid. Deze prominent aanwezige sjiitische milities - die officieel deel uitmaken van de ISF en onder de paraplu van de PMU werken - staan mee in voor de veiligheidscontroles en de ordehandhaving in Bagdad. Deze sjiitische milities blijken op hun beurt evenwel, samen met criminele bendes en militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk te zijn voor de meer individuele en doelgerichte vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Soennieten in Bagdad lopen een groter risico om slachtoffer te worden van sjiitische milities dan sjiieten. Deze milities hebben door de militaire overwinning tegen ISIL verder aan invloed gewonnen, en wensen nu ook politiek kapitaal te slaan uit hun machtspositie. Zij zijn eveneens betrokken bij gewapende confrontaties tussen henzelf en de (andere delen van de) ISF. Dergelijke clashes vonden meerdere malen plaats in het centraal en oostelijk deel van Bagdad en wijzen op een mogelijke machtsstrijd tussen de Iraakse federale strijdkrachten (leger, federale politie, lokale politie) en PMU-troepen. De verschillende milities in Bagdad zijn ook verwickeld in een gewelddadige concurrentiestrijd waarbij ze elkaar bekampen.

Uit de beschikbare informatie blijkt derhalve dat een groot deel van het geweld dat er in de provincie Bagdad plaatsvindt, doelgericht van aard is."

In het licht van de voorliggende actuele objectieve landeninformatie, wordt de analyse van de commissaris-generaal door de Raad overgenomen. De Raad concludeert samen met de commissaris-generaal dat er actueel in Bagdad geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar deze stad louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Verzoekster brengt geen afdoende concrete, objectieve informatie bij die voorgaande appreciatie in een ander daglicht stelt.

Waar verzoekster verwijst naar de burgerdemonstraties in Bagdad sinds oktober 2019 en het geweld dat daarbij werd gebruikt, wijst de Raad erop dat dit type geweld evenwel niet kadert binnen een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden.

Evenwel wordt niet ontkend dat de veiligheidssituatie in Bagdad nog steeds complex, problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus.

Bijgevolg rijst, in overeenstemming met wat in het arrest Elgafaji van het Hof van Justitie wordt gesteld, de vraag of verzoekster persoonlijke omstandigheden kan invoeren die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in Bagdad in haren hoofde dermate verhogen dat er moet worden aangenomen dat zij bij een terugkeer naar Bagdad een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van haar leven of persoon.

Het Hof van Justitie heeft de aard van de 'persoonlijke omstandigheden' niet gepreciseerd. Niettemin kunnen deze omstandigheden, in het licht van het beginsel van autonomie van begrippen, zoals bevestigd door het Hof, alsook in het licht van de noodzaak aan een uitlegging die nuttig effect geeft aan de wet, niet van dezelfde aard zijn als de elementen die aan bod komen in het kader van een beoordeling van de vervolgingsvrees in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, of het reëel risico in de zin van artikel 48/4, § 2, sub a) en b) van de Vreemdelingenwet. De persoonlijke omstandigheden van de verzoeker in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet zijn dus omstandigheden die tot gevolg hebben dat hij, in vergelijking met een ander persoon, een verhoogd risico loopt om slachtoffer te worden van willekeurig geweld, en dit zelfs wanneer het geweld hem niet meer dan een ander persoon specifiek viseert. Dit kan, bijvoorbeeld, het geval zijn wanneer een verhoogde kwetsbaarheid, een verscherpte lokale vatbaarheid of een precaire socio-economische situatie tot gevolg heeft dat een verzoeker een groter risico loopt dan andere burgers op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van het willekeurig geweld.

Verzoekster brengt evenwel geen persoonlijke omstandigheden aan die in haren hoofde het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet verhogen.

Gelet op het voorgaande, concludeert de Raad dat verzoekster nalaat het bewijs te leveren dat zij specifiek wordt geraakt, om redenen die te maken hebben met haar persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in de stad Bagdad. Evenmin zijn er elementen die erop wijzen dat er in verzoeksters hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat zij een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

2.5.3. Aldus toont verzoekster niet aan dat er in haar geval zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar haar land en regio van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a), b) of c) van de Vreemdelingenwet.

2.6. Waar verzoekster in de hoofding van haar verzoekschrift nog een schending aanvoert van artikel 26 van het KB PR CGVS, verduidelijkt zij niet op welke wijze zij deze bepaling door de bestreden beslissing geschonden acht. In de mate dat zij zou refereren aan het contact met de medewerker van de *"Organization of Women's Freedom in Iraq"*, wijst de Raad erop dat het administratief dossier een schriftelijk verslag bevat van de bevroegde informatie via Facebook Messenger, waarin zowel de gestelde vraag als het verkregen antwoord wordt weergegeven, de datum van het verkregen antwoord en de gegevens van de geraadpleegde organisatie. Verzoekster toont niet aan dat de commissaris-generaal voormelde wetbepaling zou hebben geschonden, bij het inwinnen van informatie via e-mail. Waar verzoekster de schending aanvoert van de artikelen 48/5, 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet is dit onderdeel van het middel onontvankelijk aangezien zij verzuimt om uiteen te zetten op welke wijze deze bepalingen door de bestreden beslissing zouden worden geschonden.

2.7. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster werd gehoord op het CGVS. Tijdens dit gehoor kreeg zij de mogelijkheid haar vluchtmotieven uiteen te zetten en haar argumenten kracht bij te zetten, kon zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft zij zich, bij haar tweede gehoor, laten bijstaan door haar advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Arabisch machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het land van herkomst van verzoekster en op alle dienstige stukken. De stelling dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig is te werk gegaan, kan derhalve niet worden bijgetreden.

2.8. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoekster heeft evenmin aangetoond dat er een

substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

2.9. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoekster niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien juni tweeduizend twintig door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MAES